

DEKLARACJE
DOŁĄCZONE DO AKTU KOŃCOWEGO KONFERENCJI MIĘDZYRZĄDOWEJ,
KTÓRA PRZYJĘŁA TRAKTAT Z LIZBONY
podpisany w dniu 13 grudnia 2007 roku

A. DEKLARACJE ODNOSZĄCE SIĘ DO POSTANOWIEŃ TRAKTATÓW

1. Deklaracja w sprawie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, która jest prawnie wiążąca, potwierdza prawa podstawowe gwarantowane przez europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz wynikające z tradycji konstytucyjnych wspólnych dla Państw Członkowskich.

Karta nie rozszerza zakresu stosowania prawa Unii na dziedziny leżące poza kompetencjami Unii, nie ustanawia nowych uprawnień ani zadań Unii, ani też nie zmienia uprawnień i zadań określonych w Traktatach.

2. Deklaracja odnosząca się do artykułu 6 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej

Konferencja uzgadnia, że przystąpienie Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności powinno nastąpić w taki sposób, aby można było zachować szczególny charakter porządku prawnego Unii. W związku z tym Konferencja stwierdza istnienie regularnego dialogu między Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej a Europejskim Trybunałem Praw Człowieka; dialog ten może zostać wzmocniony po przystąpieniu Unii do tej Konwencji.

3. Deklaracja odnosząca się do artykułu 8 Traktatu o Unii Europejskiej

Unia będzie uwzględniać szczególną sytuację państw o małym obszarze terytorialnym, które utrzymują z nią szczególne stosunki bliskości.

4. Deklaracja dotycząca składu Parlamentu Europejskiego

Dodatkowe miejsce w Parlamencie Europejskim zostanie przyznane Włochom.

5. Deklaracja dotycząca politycznej zgody Rady Europejskiej w sprawie projektu decyzji dotyczącej składu Parlamentu Europejskiego

Rada Europejska wyrazi polityczną zgodę na zmieniony projekt decyzji dotyczącej składu Parlamentu Europejskiego w kadencji 2009-2014 oparty na wniosku Parlamentu Europejskiego.

6. Deklaracja odnosząca się do artykułu 15 ustępy 5 i 6, artykułu 17 ustępy 6 i 7 oraz artykułu 18 Traktatu o Unii Europejskiej

Przy wyborze osób na stanowiska przewodniczącego Rady Europejskiej, przewodniczącego Komisji i wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa należy uwzględnić, w należyty sposób, konieczność poszanowania geograficznej i demograficznej różnorodności Unii oraz jej Państw Członkowskich.

7. Deklaracja odnosząca się do artykułu 16 ustęp 4 Traktatu o Unii Europejskiej i artykułu 238 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że decyzja odnosząca się do wykonania artykułu 16 ustęp 4 Traktatu o Unii Europejskiej i artykułu 238 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zostanie przyjęta przez Radę w dniu podpisania Traktatu z Lizbony i wejdzie w życie w dniu wejścia w życie tego Traktatu. Projekt decyzji przedstawiony jest poniżej:

Projekt decyzji Rady

odnoszącej się do wykonania artykułu 16 ustęp 4 Traktatu o Unii Europejskiej i artykułu 238 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w okresie między 1 listopada 2014 roku a 31 marca 2017 roku i od 1 kwietnia 2017 roku

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należy przyjąć przepisy pozwalające na płynne przejście z systemu podejmowania decyzji w Radzie większością kwalifikowaną, określoną w art. 3 ust. 3 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych, który będzie mieć zastosowanie do 31 października 2014 r., do systemu głosowania przewidzianego w art. 16 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 238 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który będzie mieć zastosowanie ze skutkiem od 1 listopada 2014 r., obejmując – w okresie przejściowym do 31 marca 2017 r. – postanowienia szczegółowe przewidziane w art. 3 ust. 2 wspomnianego protokołu.
- (2) Przypomina się, że praktyką Rady jest dokładanie wszelkich starań zmierzających do wzmacniania legitymacji demokratycznej aktów przyjmowanych większością kwalifikowaną,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Sekcja 1

Przepisy mające zastosowanie między 1 listopada 2014 r. a 31 marca 2017 r.

Artykuł 1

Jeżeli w okresie między 1 listopada 2014 r. a 31 marca 2017 r. członkowie Rady reprezentujący:

- a) co najmniej trzy czwarte ludności; lub
- b) co najmniej trzy czwarte liczby Państw Członkowskich,

niezbędne do utworzenia mniejszości blokującej, wynikającej z zastosowania art. 16 ust. 4 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej lub art. 238 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgłaszają swój sprzeciw wobec przyjęcia aktu prawnego przez Radę większością kwalifikowaną, kwestia ta trafia pod obrady Rady.

Artykuł 2

Podczas tych obrad Rada czyni wszystko, co leży w granicach jej uprawnień aby, w rozsądnym terminie i bez uszczerbku dla wiążących terminów określonych przez prawo Unii, osiągnąć zadowalające rozwiązanie wątpliwości podniesionych przez członków Rady, o których mowa w art. 1.

Artykuł 3

W tym celu przewodniczący Rady, wspierany przez Komisję i z poszanowaniem regulaminu wewnętrznego Rady, podejmuje wszelkie inicjatywy, aby ułatwić stworzenie szerszej podstawy do osiągnięcia porozumienia w Radzie. Członkowie Rady udzielają przewodniczącemu wsparcia w wykonaniu tego zadania.

Sekcja 2

Przepisy mające zastosowanie od 1 kwietnia 2017 r.

Artykuł 4

Jeżeli w okresie od 1 kwietnia 2017 r. członkowie Rady reprezentujący:

- a) co najmniej 55% ludności, lub
- b) co najmniej 55% liczby Państw Członkowskich,

niezbędne do utworzenia mniejszości blokującej, wynikającej z zastosowania art. 16 ust. 4 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej lub art. 238 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgłaszają swój sprzeciw wobec przyjęcia aktu prawnego przez Radę większością kwalifikowaną, kwestia ta trafia pod obrady Rady.

Artykuł 5

Podczas tych obrad Rada czyni wszystko, co leży w granicach jej uprawnień aby, w rozsądnym terminie i bez uszczerbku dla wiążących terminów określonych przez prawo Unii, osiągnąć zadowalające rozwiązanie wątpliwości podniesionych przez członków Rady, o których mowa w art. 4.

Artykuł 6

W tym celu przewodniczący Rady, wspierany przez Komisję i z poszanowaniem regulaminu wewnętrznego Rady, podejmuje wszelkie inicjatywy, aby ułatwić stworzenie szerszej podstawy do osiągnięcia porozumienia w Radzie. Członkowie Rady udzielają przewodniczącemu wsparcia w wykonaniu tego zadania.

Sekcja 3

Wejście decyzji w życie

Artykuł 7

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Traktatu z Lizbony.

8. Deklaracja odnosząca się do praktycznych środków, jakie należy podjąć w momencie wejścia w życie Traktatu z Lizbony, w odniesieniu do prezydencji Rady Europejskiej i Rady do Spraw Zagranicznych

W przypadku gdyby Traktat z Lizbony wszedł w życie po 1 stycznia 2009 r., Konferencja zachęca właściwe organy Państwa Członkowskiego sprawującego wówczas półroczną prezydencję Rady, a także osobę, która zostanie wybrana przewodniczącym Rady Europejskiej, i osobę, która zostanie mianowana wysokim przedstawicielem Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, do podjęcia, w porozumieniu z państwem mającym jako następne sprawować półroczną prezydencję, konkretnych koniecznych środków umożliwiających w okresie przejściowym skuteczne sprawowanie prezydencji Rady Europejskiej i prezydencji Rady do Spraw Zagranicznych pod względem merytorycznym i organizacyjnym.

9. Deklaracja odnosząca się do artykułu 16 ustęp 9 Traktatu o Unii Europejskiej dotycząca decyzji Rady Europejskiej w sprawie sprawowania prezydencji Rady

Konferencja oświadcza, że niezwłocznie po podpisaniu Traktatu z Lizbony Rada powinna rozpocząć prace nad decyzją ustalającą procedury wykonania decyzji w sprawie sprawowania prezydencji Rady i udzielić jej politycznej akceptacji w ciągu sześciu miesięcy. Projekt decyzji Rady Europejskiej, który zostanie przyjęty w dniu wejścia w życie wyżej wymienionego Traktatu, przedstawiony jest poniżej:

Projekt decyzji Rady Europejskiej w sprawie sprawowania prezydencji Rady

Artykuł 1

1. Prezydencję Rady, z wyjątkiem Rady do Spraw Zagranicznych, sprawują uprzednio ustalone grupy trzech Państw Członkowskich przez okres 18 miesięcy. Grupy te tworzone są na zasadzie równej rotacji między Państwami Członkowskimi, przy uwzględnieniu ich różnorodności i równowagi geograficznej w ramach Unii.

2. Każdy członek grupy kolejno przewodniczy przez okres sześciu miesięcy wszystkim składom Rady, z wyjątkiem Rady do Spraw Zagranicznych. Pozostali członkowie grupy wspierają kraj przewodniczący we wszystkich jego obowiązkach na podstawie wspólnego programu. Członkowie grupy mogą przyjąć inne ustalenia między sobą.

Artykuł 2

Komitetowi Stałych Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich przewodniczy przedstawiciel Państwa Członkowskiego, które przewodniczy Radzie do Spraw Ogólnych.

Przewodniczącym Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa jest przedstawiciel wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.

Przewodniczącym w organach przygotowawczych różnych składów Rady, z wyjątkiem Rady do Spraw Zagranicznych, jest członek grupy, która przewodniczy danemu składowi, chyba że postanowiono inaczej zgodnie z artykułem 4.

Artykuł 3

Rada do Spraw Ogólnych we współpracy z Komisją zapewnia spójność i ciągłość prac różnych składów Rady w ramach wieloletniego programowania. Państwa Członkowskie sprawujące prezydencję podejmują, przy wsparciu Sekretariatu Generalnego Rady, wszelkie niezbędne kroki w celu zapewnienia organizacji i płynnego przebiegu prac Rady.

Artykuł 4

Rada przyjmuje decyzję ustanawiającą środki w celu wykonania niniejszej decyzji.

10. Deklaracja odnosząca się do artykułu 17 Traktatu o Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że jeżeli w skład Komisji nie będą już wchodzić obywatele wszystkich Państw Członkowskich, Komisja powinna zwracać szczególną uwagę na potrzebę zapewnienia pełnej przejrzystości w stosunkach ze wszystkimi Państwami Członkowskimi. W związku z tym Komisja powinna ściśle współdziałać ze wszystkimi Państwami Członkowskimi, niezależnie od tego, czy ich obywatel jest członkiem Komisji, i w tym kontekście zwracać szczególną uwagę na potrzebę dzielenia się informacjami i prowadzenia konsultacji ze wszystkimi Państwami Członkowskimi.

Konferencja uważa również, że Komisja powinna przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że uwarunkowania sytuacji politycznej, społecznej i gospodarczej wszystkich Państw Członkowskich, łącznie z tymi, których obywatele nie są członkami Komisji, są w pełni uwzględniane. Środki te powinny między innymi obejmować gwarancję uwzględnienia stanowisk tych Państw Członkowskich poprzez przyjęcie odpowiednich ustaleń organizacyjnych.

11. Deklaracja odnosząca się do artykułu 17 ustępy 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że zgodnie z postanowieniami Traktatów Parlament Europejski i Rada Europejska wspólnie ponoszą odpowiedzialność za sprawny przebieg procesu wyboru przewodniczącego Komisji Europejskiej. Przed podjęciem decyzji przez Radę Europejską, przedstawiciele Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej przeprowadzą niezbędne konsultacje w ramach procedury uznanej za najbardziej odpowiednią. Konsultacje te będą koncentrowały się na kwalifikacjach kandydatów na urząd przewodniczącego Komisji, z uwzględnieniem wyborów do Parlamentu Europejskiego, zgodnie z artykułem 17 ustęp 7 akapit pierwszy. Sposób przeprowadzania takich konsultacji może zostać określony w odpowiednim czasie za wspólnym porozumieniem Parlamentu Europejskiego i Rady Europejskiej.

12. Deklaracja odnosząca się do artykułu 18 Traktatu o Unii Europejskiej

1. Konferencja oświadcza, że odpowiednie kontakty z Parlamentem Europejskim zostaną nawiązane w trakcie prac przygotowawczych poprzedzających mianowanie wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, które ma nastąpić w dniu wejścia w życie Traktatu z Lizbony, zgodnie z artykułem 18 Traktatu o Unii Europejskiej i artykułem 5 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych; kadencja wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa rozpocznie się tego samego dnia, a zakończy w dniu wygaśnięcia kadencji urzędującej w tym czasie Komisji.

2. Konferencja przypomina również, że wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, którego kadencja rozpocznie się w listopadzie 2009 roku w tym samym czasie i na taki sam okres jak kadencja kolejnej Komisji, zostanie mianowany zgodnie z postanowieniami artykułów 17 i 18 Traktatu o Unii Europejskiej.

13. Deklaracja w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

Konferencja podkreśla, że postanowienia Traktatu o Unii Europejskiej dotyczące wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym utworzenia urzędu wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, nie naruszają obecnej odpowiedzialności Państw Członkowskich za kształtowanie i prowadzenie własnej polityki zagranicznej ani sposobu w jaki są one reprezentowane w państwach trzecich i organizacjach międzynarodowych.

Konferencja przypomina również, że postanowienia regulujące wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony nie naruszają szczególnego charakteru polityki bezpieczeństwa i obrony Państw Członkowskich.

Konferencja podkreśla, że Unia Europejska i jej Państwa Członkowskie pozostaną związane postanowieniami Karty Narodów Zjednoczonych, a w szczególności podstawową odpowiedzialnością Rady Bezpieczeństwa i jej członków za utrzymanie międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa.

14. Deklaracja w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

W uzupełnieniu szczególnych zasad i procedur, o których mowa w artykule 24 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej, Konferencja podkreśla, że postanowienia dotyczące wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym dotyczące wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, nie będą miały wpływu na obowiązującą podstawę prawną, odpowiedzialność ani uprawnienia każdego Państwa Członkowskiego w zakresie kształtowania i prowadzenia własnej polityki zagranicznej, krajowej służby dyplomatycznej, stosunków z państwami trzecimi oraz uczestnictwa w organizacjach międzynarodowych, w tym na członkostwo Państwa Członkowskiego w Radzie Bezpieczeństwa ONZ.

Konferencja odnotowuje również, że postanowienia dotyczące wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa nie przyznają Komisji nowych uprawnień do inicjowania decyzji ani nie zwiększają roli Parlamentu Europejskiego.

Konferencja przypomina również, że postanowienia regulujące wspólną europejską politykę bezpieczeństwa i obrony nie naruszają szczególnego charakteru polityki bezpieczeństwa i obrony Państw Członkowskich.

15. Deklaracja odnosząca się do artykułu 27 Traktatu o Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że niezwłocznie po podpisaniu Traktatu z Lizbony, sekretarz generalny Rady, wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisja oraz Państwa Członkowskie powinni rozpocząć prace przygotowawcze dotyczące Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych.

16. Deklaracja odnosząca się do artykułu 55 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że możliwość sporządzenia tłumaczeń urzędowych Traktatów na języki, o których mowa w artykule 55 ustęp 2, przyczynia się do realizacji celu określonego w artykule 3 ustęp 3 akapit czwarty, który przewiduje, że Unia szanuje swoją bogatą różnorodność kulturową i językową. W tym kontekście Konferencja potwierdza przywiązanie Unii do różnorodności kulturowej Europy oraz podkreśla, że będzie nadal poświęcać szczególną uwagę tym i innym językom.

Konferencja zaleca, aby Państwa Członkowskie, które pragną skorzystać z możliwości, o której mowa w artykule 55 ustęp 2, poinformowały Radę w ciągu sześciu miesięcy od daty podpisania Traktatu z Lizbony, o języku lub językach, w jakich sporządzone zostanie tłumaczenie Traktatów.

17. Deklaracja odnosząca się do pierwszeństwa

Konferencja przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Traktaty i prawo przyjęte przez Unię na podstawie Traktatów mają pierwszeństwo przed prawem Państw Członkowskich na warunkach ustanowionych przez wspomniane orzecznictwo.

Ponadto Konferencja postanowiła, że do niniejszego Aktu końcowego Konferencji zostanie załączona opinia Służby Prawnej Rady dotycząca pierwszeństwa, w wersji zawartej w dokumencie 11197/07 (JUR 260):

„Opinia Służby Prawnej Rady

z dnia 22 czerwca 2007 r.

Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, że pierwszeństwo prawa wspólnotowego stanowi podstawową zasadę tego prawa. Według Trybunału zasada ta jest nieodłącznie związana ze szczególną naturą Wspólnoty Europejskiej. Kiedy wydawany był pierwszy wyrok zapoczątkowujący to obecnie już utrwalone orzecznictwo (wyrok z dnia 15 lipca 1964 r. w sprawie 6/64, *Costa przeciwko ENEL* ⁽¹⁾), w Traktacie nie było żadnej wzmianki o zasadzie pierwszeństwa. Sytuacja ta do dziś nie uległa zmianie. Fakt, że zasada pierwszeństwa nie zostanie włączona do przyszłego Traktatu, w żaden sposób nie narusza samej zasady ani obowiązującego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości.

(1) „wynika (...), [że] prawu utworzonemu na podstawie traktatu, pochodzącemu z niezależnego źródła, nie można, ze względu na jego wynikającą stąd szczególną naturę, przeciwstawić w postępowaniu sądowym jakiegokolwiek wewnętrznego aktu prawnego, gdyż oznaczałoby to utratę przez to prawo charakteru wspólnotowego i zakwestionowanie samych podstaw prawnych Wspólnoty.”

18. Deklaracja dotycząca rozgraniczenia kompetencji

Konferencja podkreśla, że zgodnie z systemem podziału kompetencji pomiędzy Unię a Państwa Członkowskie w myśl postanowień Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wszelkie kompetencje nieprzysznane Unii w Traktatach należą do Państw Członkowskich.

Jeżeli Traktaty przyznają Unii w określonej dziedzinie kompetencję dzieloną z Państwami Członkowskimi, Państwa Członkowskie wykonują swoją kompetencję w zakresie, w jakim Unia nie wykonała lub postanowiła zaprzestać wykonywania swojej kompetencji. Ta ostatnia sytuacja ma miejsce wtedy, gdy właściwe instytucje Unii postanowią uchylić dany akt ustawodawczy, w szczególności w celu lepszego zagwarantowania stałego poszanowania zasad pomocniczości i proporcjonalności. Z inicjatywy jednego lub kilku swoich członków (przedstawicieli Państw Członkowskich) i zgodnie z artykułem 241 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Rada może zwrócić się do Komisji o przedłożenie wniosków mających na celu uchylenie danego aktu ustawodawczego. Konferencja z zadowoleniem przyjmuje deklarację Komisji, że będzie ona traktować te prośby ze szczególną uwagą.

Analogicznie, przedstawiciele rządów Państw Członkowskich zebrani na konferencji międzyrządowej, zgodnie ze zwykłą procedurą zmiany przewidzianą w artykule 48 ustępy 2–5 Traktatu o Unii Europejskiej, mogą podjąć decyzję o zmianie Traktatów stanowiących podstawę Unii, w tym o rozszerzeniu albo ograniczeniu kompetencji przyznanych Unii we wspomnianych Traktatach.

19. Deklaracja odnosząca się do artykułu 8 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja zgadza się, że w swoich ogólnych wysiłkach na rzecz zniesienia nierówności pomiędzy kobietami i mężczyznami Unia powinna dążyć w ramach swoich różnych polityk do zwalczania wszelkiego rodzaju przemocy w rodzinie. Państwa Członkowskie powinny podjąć wszelkie niezbędne środki w celu zapobiegania tego rodzaju przestępstwom i ich karania oraz w celu wspierania i ochrony ofiar.

20. Deklaracja odnosząca się do artykułu 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że w każdym przypadku, w którym na podstawie artykułu 16 mają zostać przyjęte zasady dotyczące ochrony danych osobowych, które mogłyby mieć bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo narodowe, powinno to być należycie wzięte pod uwagę. Konferencja przypomina, że prawodawstwo mające obecnie zastosowanie (w szczególności dyrektywa 95/46/WE) zawiera szczególne odstępstwa w tym zakresie.

21. Deklaracja w sprawie ochrony danych osobowych w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej

Konferencja przyznaje, że konieczne może okazać się wprowadzenie zasad szczególnych dotyczących ochrony danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych w dziedzinach współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych i współpracy policyjnej, zapewnianej na podstawie artykułu 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ze względu na szczególny charakter tych dziedzin.

22. Deklaracja odnosząca się do artykułów 48 i 79 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że w przypadku gdy projekt aktu ustawodawczego, którego podstawą jest artykuł 79 ustęp 2, naruszałby istotne aspekty systemu zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w szczególności jego zakres stosowania, koszty lub strukturę finansową, lub miałyby wpływ na równowagę finansową tego systemu, zgodnie z artykułem 48 akapit drugi, interesy tego Państwa Członkowskiego zostaną należycie uwzględnione.

23. Deklaracja odnosząca się do artykułu 48 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja przypomina, że w takim przypadku Rada Europejska podejmuje decyzje w drodze konsensusu, zgodnie z artykułem 15 ustęp 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

24. Deklaracja w sprawie osobowości prawnej Unii Europejskiej

Konferencja potwierdza, że fakt posiadania przez Unię Europejską osobowości prawnej w żaden sposób nie upoważnia Unii do stanowienia prawa lub działania wykraczającego poza kompetencje przyznane jej przez Państwa Członkowskie w Traktatach.

25. Deklaracja odnosząca się do artykułów 75 i 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja przypomina, że poszanowanie podstawowych praw i wolności oznacza w szczególności zwracanie dostatecznej uwagi na ochronę i poszanowanie prawa zainteresowanych osób fizycznych lub podmiotów do korzystania z gwarancji przewidzianych w ustawie. W tym celu oraz w celu zagwarantowania ścisłej kontroli sądowej decyzji poddających osobę fizyczną lub podmiot środkom ograniczającym, decyzje takie muszą być oparte na jasnych i wyraźnych kryteriach. Kryteria te powinny być dostosowane do specyfiki każdego środka ograniczającego.

26. Deklaracja odnosząca się do nieuczestniczenia jednego z Państw Członkowskich w środku, którego podstawą jest część trzecia tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że jeżeli jedno z Państw Członkowskich postanowi nie uczestniczyć w środku, którego podstawą jest część trzecia tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Rada przeprowadzi pogłębioną dyskusję na temat możliwych konsekwencji i skutków nieuczestniczenia tego Państwa Członkowskiego w tym środku.

Każde z Państw Członkowskich może ponadto zwrócić się do Komisji o zbadanie sytuacji na podstawie artykułu 116 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Powyższe akapity pozostają bez uszczerbku dla możliwości przedłożenia tej kwestii przez Państwo Członkowskie Radzie Europejskiej.

27. Deklaracja odnosząca się do artykułu 85 ustęp 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że rozporządzenia, o których mowa w artykule 85 ustęp 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, powinny uwzględniać zasady i praktyki krajowe odnoszące się do wszczynania śledztw karnych.

28. Deklaracja odnosząca się do artykułu 98 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja stwierdza, że postanowienia artykułu 98 należy stosować zgodnie z obecną praktyką. Określenie „(...) środków podjętych (...), o ile są one niezbędne w celu skompensowania niekorzystnych skutków gospodarczych spowodowanych podziałem Niemiec dla gospodarki niektórych regionów Republiki Federalnej dotkniętych tym podziałem” należy interpretować zgodnie istniejącym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

29. Deklaracja odnosząca się do artykułu 107 ustęp 2 litera c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja stwierdza, że artykuł 107 ustęp 2 litera c) należy interpretować zgodnie z istniejącym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym dopuszczalności stosowania postanowień odnoszących się do pomocy przyznanej niektórym regionom Republiki Federalnej Niemiec dotkniętym podziałem Niemiec.

30. Deklaracja odnosząca się do artykułu 126 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

W odniesieniu do artykułu 126 Konferencja potwierdza, że podniesienie potencjału wzrostu i zapewnienie zdrowej sytuacji budżetowej stanowią dwa filary, na których oparta jest polityka gospodarcza i budżetowa Unii i Państw Członkowskich. Pakt stabilności i wzrostu jest istotnym narzędziem realizacji tych celów.

Konferencja potwierdza swoje zaangażowanie w stosowanie postanowień odnoszących się do paktu stabilności i wzrostu, które stanowią ramy dla prowadzenia koordynacji polityk budżetowych Państw Członkowskich.

Konferencja potwierdza, że system oparty na zasadach jest dla wszystkich Państw Członkowskich najlepszą gwarancją wykonania zobowiązań i równego traktowania.

W tym kontekście Konferencja potwierdza również swoje zaangażowanie w wypełnianie celów strategii lizbońskiej: tworzenie miejsc pracy, reformy strukturalne i spójność społeczną.

Unia ma na celu osiągnięcie zrównoważonego wzrostu gospodarczego i stabilności cen. W związku z tym w ramach polityk gospodarczych i budżetowych należy ustalić odpowiednie priorytety skierowane na reformy gospodarcze, innowacje, konkurencyjność i wzmocnienie prywatnych

inwestycji oraz konsumpcji w okresach słabego wzrostu gospodarczego. Powinno to być odzwierciedlone w kierunkach decyzji budżetowych na poziomie krajowym i na poziomie Unii, w szczególności poprzez restrukturyzację dochodów i wydatków publicznych, przy jednoczesnym przestrzeganiu dyscypliny budżetowej zgodnie z Traktatami i paktem stabilności i wzrostu.

Wyzwania budżetowe i gospodarcze stojące przed Państwami Członkowskimi podkreślają znaczenie zdrowej polityki budżetowej w całym cyklu gospodarczym.

Konferencja zgadza się, że Państwa Członkowskie powinny aktywnie korzystać z okresów poprawy sytuacji gospodarczej w celu konsolidacji swoich finansów publicznych i poprawy swojej sytuacji budżetowej. Celem jest stopniowe osiągnięcie nadwyżki budżetowej w czasach dobrej koniunktury, co umożliwia im dostosowanie się w okresie spadku koniunktury i w ten sposób przyczynia się do długookresowego zrównoważenia finansów publicznych.

Państwa Członkowskie oczekują na ewentualne propozycje Komisji oraz dalszy wkład Państw Członkowskich na rzecz wzmocnienia i udzielenia wyjaśnień dotyczących realizacji paktu stabilności i wzrostu. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zwiększenia potencjału wzrostu ich gospodarki. Polepszona koordynacja polityki gospodarczej mogłaby sprzyjać temu celowi. Niniejsza deklaracja nie przesądza o wyniku przyszłej debaty na temat paktu stabilności i wzrostu.

31. Deklaracja odnosząca się do artykułu 156 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja potwierdza, że polityki opisane w artykule 156 pozostają zasadniczo w kompetencji Państw Członkowskich. Środki służące zachęce i koordynacji, które mają zostać podjęte na poziomie Unii zgodnie z postanowieniami tego artykułu mają charakter uzupełniający. Mają one na celu wzmocnienie współpracy pomiędzy Państwami Członkowskimi, a nie harmonizację systemów krajowych. Nie mają one wpływu na gwarancje i praktyki istniejące w każdym Państwie Członkowskim w zakresie odpowiedzialności partnerów społecznych.

Niniejsza deklaracja nie narusza postanowień Traktatów przyznających Unii kompetencje, w tym w zakresie polityki społecznej.

32. Deklaracja odnosząca się do artykułu 168 ustęp 4 litera c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że środki, które zostaną przyjęte zgodnie z artykułem 168 ustęp 4 litera c), muszą uwzględniać wspólne zagrożenia bezpieczeństwa a ich celem musi być ustanowienie ostrzejszych norm jakości i bezpieczeństwa, jeżeli w przeciwnym razie normy krajowe mające wpływ na rynek wewnętrzny uniemożliwiałyby osiągnięcie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego.

33. Deklaracja odnosząca się do artykułu 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że termin „regiony wyspiarskie” zawarty w artykule 174 może również obejmować państwa wyspiarskie w całości, z zastrzeżeniem że spełniają one niezbędne kryteria.

34. Deklaracja odnosząca się do artykułu 179 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja zgadza się, że działanie Unii w dziedzinie badań i rozwoju technologicznego będzie należycie uwzględniać podstawowe kierunki i wybory zawarte w politykach Państw Członkowskich w dziedzinie badań.

35. Deklaracja odnosząca się do artykułu 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja uważa, że artykuł 194 nie wpływa na prawo Państw Członkowskich do przyjmowania niezbędnych postanowień w celu zapewnienia dostaw energii zgodnie z warunkami przewidzianymi w artykule 347.

36. Deklaracja odnosząca się do artykułu 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotycząca negocjowania i zawierania przez Państwa Członkowskie umów międzynarodowych odnoszących się do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

Konferencja potwierdza, że Państwa Członkowskie mają prawo negocjowania i zawierania umów z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi w dziedzinach objętych częścią trzecią tytułu V rozdziały 3, 4 i 5, o ile umowy takie są zgodne z prawem Unii.

37. Deklaracja odnosząca się do artykułu 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Bez uszczerbku dla środków przyjętych przez Unię w celu wypełnienia obowiązku solidarności w stosunku do Państwa Członkowskiego, które jest przedmiotem ataku terrorystycznego lub ofiarą klęski żywiołowej lub klęski spowodowanej przez człowieka, żadne z postanowień artykułu 222 nie ma na celu naruszenia prawa innego Państwa Członkowskiego do wyboru najbardziej odpowiednich środków w celu wypełnienia przez nie obowiązku solidarności w stosunku do tego Państwa Członkowskiego.

38. Deklaracja odnosząca się do artykułu 252 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie liczby rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości

Konferencja oświadcza, że jeżeli Trybunał Sprawiedliwości wystąpi, zgodnie z artykułem 252 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, o zwiększenie liczby rzeczników generalnych o trzy osoby (czyli jedenastu zamiast ośmiu), Rada, stanowiąc jednomyślnie, wyrazi na to zgodę.

W takim przypadku Konferencja uzgadnia, że Polska, podobnie jak ma to obecnie miejsce w przypadku Niemiec, Francji, Włoch, Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa, będzie miała stałego rzecznika generalnego i nie będzie już uczestniczyć w systemie rotacji, a tym samym obowiązujący system rotacji będzie obejmował pięciu rzeczników generalnych zamiast trzech.

39. Deklaracja odnosząca się do artykułu 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja przyjmuje do wiadomości, że zgodnie ze swoją ustaloną praktyką Komisja, przy opracowywaniu projektów aktów delegowanych w dziedzinie usług finansowych, zamierza nadal przeprowadzać konsultacje z ekspertami wyznaczonymi przez Państwa Członkowskie.

40. Deklaracja odnosząca się do artykułu 329 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że Państwa Członkowskie mogą poinformować, w momencie składania wniosku o ustanowienie wzmocnionej współpracy, czy zamierzają już na tym etapie zastosować artykuł 333, który przewiduje rozszerzenie głosowania większością kwalifikowaną, czy też skorzystać ze zwykłej procedury ustawodawczej.

41. Deklaracja odnosząca się do artykułu 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że odniesienie do celów Unii zawarte w artykule 352 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczy celów określonych w artykule 3 ustępy 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz celów określonych w artykule 3 ustęp 5 tego Traktatu w odniesieniu do działań zewnętrznych na podstawie części piątej Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Wyklucza się zatem, aby działania oparte na artykule 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej służyły wyłącznie realizacji celów określonych w artykule 3 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej. W związku z tym Konferencja zauważa, że zgodnie z artykułem 31 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej nie ma możliwości przyjmowania aktów ustawodawczych w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa.

42. Deklaracja odnosząca się do artykułu 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Konferencja podkreśla, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej artykuł 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stanowiąc integralną część systemu instytucjonalnego opartego na zasadzie przyznania kompetencji, nie może służyć jako podstawa rozszerzenia zakresu kompetencji Unii poza ogólne ramy wynikające z całości postanowień Traktatów, w szczególności poza postanowienia określające zadania i działania Unii. Artykuł ten nie może być w żadnym przypadku wykorzystywany jako podstawa przyjęcia przepisów, które w istocie skutkowałyby zmianą Traktatów z pominięciem przewidzianej w nich w tym celu procedury.

43. Deklaracja odnosząca się do artykułu 355 ustęp 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Wysokie Umawiające się Strony uzgadniają, że Rada Europejska, w zastosowaniu artykułu 355 ustęp 6, podejmie decyzję prowadzącą do zmian statusu Majotty w stosunku do Unii, tak aby to terytorium było regionem najbardziej oddalonym w rozumieniu artykułu 355 ustęp 1 i artykułu 349, po notyfikowaniu Radzie Europejskiej i Komisji przez władze francuskie, że umożliwiają to obecnie dokonujące się przemiany w statusie wewnętrznym wyspy.

B. DEKLARACJE ODNOSZĄCE SIĘ DO PROTOKOŁÓW DOŁĄCZONYCH DO TRAKTATÓW

44. Deklaracja odnosząca się do artykułu 5 Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej

Konferencja odnotowuje, że w przypadku gdy jedno z Państw Członkowskich przedłoży na mocy artykułu 5 ustęp 2 Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej notyfikację, że nie chce uczestniczyć w danym wniosku lub inicjatywie, notyfikacja taka może być wycofana w każdym momencie przed przyjęciem środka sformułowanego na podstawie dorobku Schengen.

45. Deklaracja odnosząca się do artykułu 5 ustęp 2 Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej

Konferencja oświadcza, że każdorazowo gdy Zjednoczone Królestwo lub Irlandia zgłoszą Radzie zamiar nieuczestniczenia w środku sformułowanym na podstawie części dorobku Schengen, w której stosowaniu jedno z tych państw uczestniczy, Rada przeprowadzi pogłębioną dyskusję na temat możliwych konsekwencji nieuczestniczenia tego Państwa Członkowskiego w tym środku. Tę dyskusję na forum Rady należy przeprowadzić w świetle dostarczonych przez Komisję informacji dotyczących związku między wnioskiem a dorobkiem Schengen.

46. Deklaracja odnosząca się do artykułu 5 ustęp 3 Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej

Konferencja przypomina, że jeżeli Rada nie podejmie decyzji po pierwszej merytorycznej analizie nad danym zagadnieniem, Komisja może przedstawić zmieniony wniosek, który zostanie poddany przez Radę dalszej merytorycznej analizie w terminie 4 miesięcy.

47. Deklaracja odnosząca się do artykułu 5 ustępy 3, 4 i 5 Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej

Konferencja odnotowuje, że warunki, które mają zostać określone w decyzji, o której mowa w artykule 5 ustępy 3, 4 i 5 Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej, mogą stanowić, że dane Państwo Członkowskie poniesie ewentualne bezpośrednie konsekwencje finansowe powstałe w sposób konieczny i nieunikniony w wyniku zaprzestania przez to państwo uczestnictwa w niektórych elementach lub całości dorobku, o którym mowa w jakiegokolwiek decyzji podjętej przez Radę zgodnie z artykułem 4 wspomnianego protokołu.

48. Deklaracja dotycząca Protokołu w sprawie stanowiska Danii

Konferencja odnotowuje, że w sprawie aktów prawnych, które mają być przyjęte przez Radę stanowiącą samodzielnie lub wspólnie z Parlamentem Europejskim, zawierających przepisy zarówno mające zastosowanie do Danii, jak i nie mające do niej zastosowania, ponieważ opierają się na podstawie prawnej, do której stosuje się część I Protokołu w sprawie stanowiska Danii, Dania oświadcza, że nie będzie korzystać ze swojego prawa do głosowania, aby nie stanowić przeszkody dla przyjęcia przepisów, które nie mają zastosowania do Danii.

Ponadto Konferencja odnotowuje, że na podstawie deklaracji Konferencji w sprawie artykułu 222 Dania oświadcza, że będzie uczestniczyć w działaniach lub aktach prawnych w zastosowaniu artykułu 222 zgodnie z częścią I i II Protokołu w sprawie stanowiska Danii.

49. Deklaracja dotycząca Włoch

Konferencja bierze pod uwagę fakt, że Protokół w sprawie Włoch załączony w 1957 roku do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w wersji zmienionej podczas przyjmowania Traktatu o Unii Europejskiej stanowił, co następuje:

„WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC rozwiązać niektóre szczególne problemy dotyczące Włoch,

PODJEŁY następujące postanowienia, załączone do niniejszego Traktatu:

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE WSPÓLNOTY

BIORĄ POD UWAGĘ fakt, iż rząd Włoch jest w trakcie realizacji dziesięcioletniego programu rozwoju gospodarczego, którego celem jest zniesienie nierówności w gospodarce Włoch, w szczególności przez rozwijanie infrastruktury mniej rozwiniętych obszarów południowych Włoch oraz włoskich wysp, a także przez tworzenie nowych stanowisk pracy w celu likwidacji bezrobocia;

PRZYPOMINAJĄ, że zasady i cele tego rządowego programu Włoch zostały przeanalizowane i zaakceptowane przez organizacje współpracy międzynarodowej, których Państwa Członkowskie są członkami;

UZNAJĄ, że osiągnięcie celów włoskiego programu leży w ich wspólnym interesie;

POSTANAWIAJĄ, pragnąc ułatwić wypełnienie tego zadania rządowi włoskiemu, zalecić instytucjom Wspólnoty stosowanie wszelkich metod i procedur przewidzianych w niniejszym Traktacie, i w szczególności odpowiednie korzystanie z zasobów Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Funduszu Społecznego;

SĄ ZDANIA, że instytucje Wspólnoty, stosując niniejszy Traktat, powinny brać pod uwagę wysiłek, któremu będzie musiała podołać gospodarka Włoch w najbliższych latach oraz działania zmierzające do uniknięcia niebezpiecznych napięć związanych w szczególności z równowagą bilansu płatniczego lub poziomem bezrobocia, które mogą utrudnić stosowanie niniejszego Traktatu we Włoszech;

UZNAJĄ, że w przypadku stosowania artykułów 109h i 109i należy dołożyć szczególnej troski, aby środki nałożone na rząd Włoch nie wpłynęły negatywnie na realizację programu rozwoju gospodarczego i podniesienia poziomu życia ludności.”.

50. Deklaracja dotycząca artykułu 10 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych

Konferencja zwraca się do Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, aby w ramach swoich odpowiednich uprawnień dołożyły starań, by przyjąć, w stosownych przypadkach i o ile to możliwe w terminie pięciu lat, o którym mowa w artykule 10 ustęp 3 Protokołu w sprawie postanowień przejściowych, akty prawne zmieniające lub zastępujące akty, o których mowa w artykule 10 ustęp 1 wspomnianego protokołu.

C. DEKLARACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

51. Deklaracja Królestwa Belgii w sprawie parlamentów narodowych

Belgia wyjaśnia, że zgodnie z jej prawem konstytucyjnym zarówno Izba Reprezentantów, Senat Parlamentu Federalnego, jak i zgromadzenia parlamentarne Wspólnot oraz Regionów działają, w zależności od kompetencji wykonywanych przez Unię, jako części składowe krajowego systemu parlamentarnego lub jako izby parlamentu narodowego.

52. Deklaracja Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Republiki Austrii, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Słowenii oraz Republiki Słowackiej w sprawie symboli Unii Europejskiej

Belgia, Bułgaria, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Włochy, Cypr, Litwa, Luksemburg, Węgry, Malta, Austria, Portugalia, Rumunia, Słowenia i Słowacja oświadczają, że flaga przedstawiająca krąg dwunastu złotych gwiazd na niebieskim tle, hymn pochodzący z „Ody do Radości” z IX Symfonii Ludwiga van Beethovena, dewiza „Zjednoczona w różnorodności”, euro będące walutą Unii Europejskiej oraz Dzień Europy obchodzony 9 maja pozostają dla nich symbolami wyrażającymi poczucie wspólnoty obywateli Unii Europejskiej oraz ich związek z nią.

53. Deklaracja Republiki Czeskiej w sprawie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

1. Republika Czeska przypomina, że postanowienia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej mają zastosowanie do instytucji i organów Unii Europejskiej przy poszanowaniu zasady pomocniczości i podziału kompetencji między Unię Europejską a jej Państwa Członkowskie, co zostało potwierdzone w deklaracji (nr 18) dotyczącej rozgraniczenia kompetencji. Republika Czeska podkreśla, że postanowienia Karty mają zastosowanie do Państw Członkowskich wyłącznie wtedy, gdy stosują one prawo Unii, nie zaś gdy przyjmują i stosują prawo krajowe niezależnie od prawa Unii.

2. Republika Czeska kładzie również nacisk na fakt, że Karta nie rozszerza zakresu zastosowania prawa Unii ani nie ustanawia nowych kompetencji Unii. Nie zawęża zakresu zastosowania prawa krajowego ani nie ogranicza istniejących uprawnień organów krajowych w tej dziedzinie.

3. Republika Czeska podkreśla, że w zakresie, w jakim Karta uznaje prawa i zasady podstawowe wynikające ze wspólnych tradycji konstytucyjnych Państw Członkowskich, prawa te i zasady interpretuje się zgodnie z tymi tradycjami.

4. Republika Czeska pragnie ponadto podkreślić, że żadne z postanowień Karty nie może być interpretowane jako ograniczające lub naruszające prawa człowieka i podstawowe wolności uznane, we właściwych im obszarach zastosowania, przez prawo Unii oraz konwencje międzynarodowe, których Unia lub wszystkie Państwa Członkowskie są stronami, w szczególności przez europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, oraz przez konstytucje Państw Członkowskich.

54. Deklaracja Republiki Federalnej Niemiec, Irlandii, Republiki Węgierskiej, Republiki Austrii i Królestwa Szwecji

Niemcy, Irlandia, Węgry, Austria i Szwecja zwracają uwagę, że główne postanowienia Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej nie podlegały znaczącym zmianom od wejścia w życie tego Traktatu i zachodzi zatem potrzeba ich aktualizacji. W związku z tym popierają one zamysł możliwie szybkiego zwołania Konferencji przedstawicieli rządów Państw Członkowskich.

55. Deklaracja Królestwa Hiszpanii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Traktaty mają zastosowanie do Gibraltaru jako do terytorium europejskiego, za którego stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest jedno z Państw Członkowskich. Nie oznacza to jakichkolwiek zmian w odpowiednich stanowiskach zainteresowanych Państw Członkowskich.

56. Deklaracja Irlandii w sprawie artykułu 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

Irlandia potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz Unii będącej przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w której szanowane są prawa podstawowe oraz różne systemy prawne i tradycje Państw Członkowskich i w której zapewnia się obywatelom wysoki poziom bezpieczeństwa.

W związku z tym Irlandia deklaruje stanowczy zamiar korzystania z przysługującego jej na mocy artykułu 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości prawa uczestniczenia w przyjmowaniu środków w wykonaniu części trzeciej tytułu V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w tak szerokim zakresie, w jakim uzna to za możliwe.

Irlandia będzie w szczególności uczestniczyć w możliwie najszerszym zakresie w środkach w dziedzinie współpracy policyjnej.

Irlandia przypomina ponadto, że zgodnie z artykułem 8 wspomnianego protokołu może na piśmie notyfikować Radzie swoją wolę niepodlegania już dalej postanowieniom tego protokołu. Irlandia zamierza poddać przeglądowi funkcjonowanie tych rozwiązań w ciągu trzech lat od wejścia w życie Traktatu z Lizbony.

57. Deklaracja Republiki Włoskiej w sprawie składu Parlamentu Europejskiego

Włochy stwierdzają, że zgodnie z artykułami 10 i 14 Traktatu o Unii Europejskiej, w skład Parlamentu Europejskiego wchodzi przedstawiciele obywateli Unii, przy czym reprezentacja obywateli ma charakter degresywnie proporcjonalny.

Włochy stwierdzają również, że na mocy artykułu 9 Traktatu o Unii Europejskiej oraz artykułu 20 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej obywatelem Unii jest każda osoba mająca obywatelstwo Państwa Członkowskiego.

W związku z powyższym Włochy uważają, że bez uszczerbku dla decyzji dotyczącej wyborów do Parlamentu Europejskiego na kadencję 2009–2014, każda decyzja przyjęta przez Radę Europejską z inicjatywy Parlamentu Europejskiego i za jego zgodą, ustalająca skład Parlamentu Europejskiego, musi przestrzegać zasad, o których mowa w artykule 14 ustęp 2 akapit pierwszy.

58. Deklaracja Republiki Łotewskiej, Republiki Węgierskiej i Republiki Malty w sprawie pisowni nazwy jednej waluty w Traktatach

Nie naruszając ujednoliconej pisowni nazwy jednej waluty Unii Europejskiej, o której mowa w Traktatach, w formie w jakiej nazwa ta jest umieszczona na banknotach i monetach, Łotwa, Węgry i Malta oświadczają, że pisownia nazwy jednej waluty, w tym jej form pochodnych stosowanych w łotewskiej, węgierskiej i maltańskiej wersji językowej Traktatów, nie ma wpływu na obowiązujące zasady języków łotewskiego, węgierskiego i maltańskiego.

59. Deklaracja Królestwa Niderlandów odnosząca się do artykułu 312 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Królestwo Niderlandów wyrazi zgodę na decyzję, o której mowa w artykule 312 ustęp 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jeżeli zmiana decyzji, o której mowa w artykule 311 akapit trzeci tego Traktatu, zapewni Niderlandom zadowalające rozwiązanie dotyczące ich nadmiernych negatywnych płatności netto w odniesieniu do budżetu Unii.

60. Deklaracja Królestwa Niderlandów odnosząca się do artykułu 355 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

Królestwo Niderlandów oświadcza, że inicjatywa dotycząca decyzji, o której mowa w artykule 355 ustęp 6, mającej na celu zmianę statusu Antyli Holenderskich lub Aruby wobec Unii Europejskiej, zostanie przedłożona jedynie na podstawie decyzji podjętej zgodnie ze Statutem Królestwa Niderlandów.

61. Deklaracja Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

Karta w żaden sposób nie narusza prawa Państw Członkowskich do stanowienia prawa w zakresie moralności publicznej, prawa rodzinnego, a także ochrony godności ludzkiej oraz poszanowania fizycznej i moralnej integralności człowieka.

62. Deklaracja Rzeczypospolitej Polskiej dotycząca Protokołu w sprawie stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do Polski i Zjednoczonego Królestwa

Rzeczpospolita Polska oświadcza, że ze względu na tradycję ruchu społecznego „Solidarność” i jego znaczący wkład w walkę o prawa społeczne i pracownicze, w pełni szanuje prawa społeczne i pracownicze ustanowione prawem Unii Europejskiej, w szczególności prawa potwierdzone w tytule IV Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

63. Deklaracja Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie definicji terminu „obywatele”

W odniesieniu do Traktatów i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, oraz każdego aktu powstałego na podstawie tych Traktatów lub obowiązującego na mocy tych Traktatów, Zjednoczone Królestwo ponawia deklarację, którą złożyło 31 grudnia 1982 roku w sprawie definicji terminu „obywatele”, z wyjątkiem tego, że odniesienie do „obywateli brytyjskich terytoriów zależnych” należy rozumieć jako oznaczające „obywateli brytyjskich terytoriów zamorskich”.

64. Deklaracja Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie prawa głosowania w europejskich wyborach parlamentarnych

Zjednoczone Królestwo odnotowuje, że artykuł 14 Traktatu o Unii Europejskiej i inne postanowienia Traktatów nie mają na celu zmiany podstawy prawa do głosowania w europejskich wyborach parlamentarnych.

**65. Deklaracja Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii
Północnej w sprawie artykułu 75 Traktatu o funkcjonowaniu Unii
Europejskiej**

Zjednoczone Królestwo w pełni popiera zdecydowane działania dotyczące przyjęcia sankcji finansowych, których celem jest zapobieganie terroryzmowi i działalności powiązanej oraz zwalczanie tych zjawisk. Zjednoczone Królestwo oświadcza zatem, że zamierza skorzystać z przysługującego mu na mocy artykułu 3 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości prawa uczestniczenia w przyjęciu wszelkich wniosków przedkładanych na mocy artykułu 75 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
